

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Mihaela Cosma
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALABRÒ, ROSSELLA

Butonul G / Rossella Calabrò ; trad. din lb. italiană de Alina Sichitiu. -

Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3146-6

I. Sichitiu, Alina (trad.)

821.131.1

Il tasto G
Rossella Calabrò

Copyright © 2013 Sperling & Kupfer Editori S.p.A.
Published by arrangement with Grandi e Associati Literay Agency

Copyright © Editura Paralela 45, 2020
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Rossella
CALABRÒ

Butonul G

Traducere din limba italiană de
Alina Sichițiu

Editura Paralela 45

BUTOANELE LUI
GIANBATTISTA STIGLER

7

6

5

4

3

2

1

G

O PREFATĂ
ȘI
O PROMISIUNE

EDITURA PARALELA 45

Cartea asta e despre voi. Iar asta e prefața ei. Vorbește despre emoțiile voastre mereu excesive, mereu exacerbate, despre iubirile voastre puțin cam nebunești, despre gândurile voastre atât de intime și de incoerente că nu le-ați mărturisii nimănui niciodată, și pe care oricum nimeni nu ar ști să le asculte cu adevărat.

Dar poate că le-ați povesti oglinzii unui ascensor. Un ascensor cu totul special, precum cel pe care o să-l întâlniți peste doar câteva pagini.

Și, apropo de oglinzi: în cine vă veți recunoaște, dintre personajele acestei cărți? În Benedetta Lipicioasa, care se lipește de bărbatul ei asemenea adezivului și nu îi mai dă drumul nicicum? În Isadora Dukan, veșnic la dietă? În contradictoria Severina Știe-Tot, regina controlului absolut? În blânda Una, care vorbește doar limba pisicilor și a benzilor desenate? În Perotta Îndurerata, cu silueta ei de pară? Sau în Marția Marte, care chiar este o marțiană?

Știți că printre personaje ați putea chiar să recunoașteți anumiți bărbați care au împărțit cu voi câteva paliere ale inimii? Tipul Maxim Detașat, care nu se lasă înduplecat de nicio emoție, ori Ciobi-Ciob, care își ia libertatea de a simplifica totul, mai ales femeile?

La finalul prefetei urmează promisiunea: chiar dacă numai în parte, protagonistele absolute ale acestei cărți sunteți voi.

De fapt, ar trebui să spun „noi“, fiindcă și de data asta sunt implicată până peste cap.

Lectură plăcută!

ROSSELLA CALABRÒ

Ah, vreți să știți ce-i cu butonul G? O să vă spun spre sfârșit, dragile mele, așa că trebuie să citiți cartea toată. (Am spus „spre sfârșit“, și nu „la sfârșit“, așadar e inutil să vă duceți la ultima pagină, pentru că nu e acolo, cum ar spune atotștiutoarea Știe-Tot.)

Mărturisesc că am tras cu urechea.

Dar mai întâi permiteți-mi să mă prezint: GianBattista Stigler, un matur și stimat ascensor, cu o experiență bogată, și, dacă-mi îngăduiți, cu un vechi și inimitabil șarm. M-am născut la începutul secolului trecut, când să te naști ascensor nu era chiar așa un lucru oarecare, la îndemâna oricui. Dar v-o spun cu toată modestia, m-am născut.

Profesia mea este să transport în siguranță, comod și cu un anume bun-gust locuitorii acestui bloc de la un etaj la altul, în fiecare zi și în fiecare noapte, inclusiv de sărbători, mai puțin de revizii. Într-un secol de serviciu onorabil nu m-am oprit niciodată și nici nu m-am poticnit, iar remarcabilele mele – să spunem chiar impunătoare – urcări au fost mereu foarte prețuite de doamne. Nici măcar o dată nu am dat greș, și asta nu ca să mă laud.

Îmi plac femeile. Da. Mult. Îmi plac atât cele încărcate cu sacoșe de cumpărături, care se lasă senzual pe scaunul meu de piele bordò (sunt un ascensor de modă veche, care nu ar lăsa nicicând o doamnă să stea în picioare), cât și cele care se fardează în grabă în fața oglinzii mele, protestând ușor în sinea lor ori de câte ori o zvâcnitură deviază traiectoria rujului. Unele, cele mai tinere, izbutesc chiar să-și scoată pe furiș maioul impus de părinți în timp ce le duc la parter.

Firește, când le însoțesc din nou spre casă știu să se îmbrace la loc cu aceeași viteză, ca să se prezinte în fața celor de acasă îmbrăcate așa cum le văzuseră la plecare. Eu nu dezvălui nimic și nu spionez, asta și pentru că, de-ar fi să spun tot ce știu, ar trebui să scriu o carte. Ei bine, da.

Sincer vorbind, regulamentul pe care mi l-au pus în ramă aici sună cam așa: CINE FOLOSEȘTE ASCENSORUL O FACE PE PROPRIUL RISC. Dar, la naiba, sunt ascensoare și ascensoare. Iar eu sunt un ascensor cumsecade, virtuos și tăcut precum cei mai buni majordomi de odinioară.

Pe vremuri, când eram tânăr și puternic, puteam să transport patru persoane odată. Pe urmă, într-o zi, am fost declasat. Mi-au pus un nou și odios afiș: GREUTATE: 225 KG, CAPACITATE: 3 PERSOANE. A fost umilitor, recunosc, dar pereții mei de mahon, încă frumos lustruiți cu ceară, în ciuda vârstei, și infailibilele mele urcări (și nu vreau să insist) m-au făcut să uit jignirea cumplită. În sfârșit, ce să vă mai spun, în cursul acestor urcări și coborâri am cunoscut multe femei.

Și pe urmă, doamnele nu știu, dar eu le-am cântărit pe toate.

Ei bine da, pentru că, printre îndeletnicirile mele este și aceea de a veghea cu discreție asupra greutateii lor, iar dacă încărcătura totală depășește fatidicele două-sute-douăzeci-și-cinci de kilograme, sunt obligat să mă opresc. În sfârșit, cântarul meu interior este întotdeauna în funcțiune. Nu sunt rău, dar așa m-au proiectat.

Ba mai mult, știți ce pot să vă spun, apropo de kilograme? Chiar și când urcă vreuna care abia dacă ajunge la cincizeci, ea se simte grasă, de parcă ar avea o-sută-cincizeci. Toate femeile sunt așa, știu asta: grase sau slabe, se simt cumplit de obeze. Îmi dau seama după gesturile pe care le fac în fața oglinzii, după puloverele pe care le trag în jos ca să-și acopere șoldurile. Și o simt din gândurile care, prin

imaginea lor oglindită, ajung până la mine ca și cum ar fi spuse cu voce tare. Nu mă credeți? Transportați și voi sus-jos milioane de femei timp de aproape un secol, și apoi să-mi spuneți dacă nu izbutiți să le citiți gândurile. Pereții mei sunt impregnați, butoanele freacă de atingerea degetelor și a emoțiilor ascunse, la fel și ușile mele de sticlă, care scârțâie și spun povești pe care doar eu știu să le ascult.

Femeile emană cu mine de față un fel de abur dens, gros, care este povestea lor. Își spun poveștile, se confesează exact ca într-un confesional mobil.

De aceea, lăsând modestia la o parte, mă consider cel mai mare *connaissance des femmes* din toate timpurile.

Așadar, discutăm despre greutatea în plus. Spuneam că femeile mele se simt toate grase, foarte grase, obeze, chiar dacă sunt numai piele și os.

Dar adevărul e că sunt grase *pe dinăuntru*.

Și nu pentru că au un ficat bun de pateu, o, nu, nu. De fapt, emoțiile lor sunt cu mult peste greutatea normală. Simt prea mult, iubesc prea mult, gândesc prea mult. Și se îngrașă, pe dinăuntru. Își îngreunează inima, și nu există nicio dietă emoțională care să funcționeze. Eu știu asta.

Acum, deși sunt un ascensor cumsecade, am hotărât să vă dezvălui gândurile tainice și peste poate de grele ale femeilor mele, pentru că eu le iubesc, iar să vorbesc despre ele, ba chiar să dau glas vocii lor, este o formă de iubire.

Dacă nu v-ați născut ascensor, nu puteți să înțelegeți.

Încep prin a v-o prezenta pe prima, pe nume Vera Veridica.